

Китайська шкатулка

Поезія Лі Бо та Ду Фу

Філософія Китаю

- Конфуціанство
філософія доцільного
громадянського устрою,
здорового глузду і
практичних знань. Щоб
отримати посаду
державного службовця
будь-якого рівня, в
середньовічному Китаї
треба було скласти
іспит на знання
конфуціанських істин

Прояв конфуціанства в поезії

- ◆ Прагнення щирості і реалістичності у вияві своїх почуттів.
- ◆ Вказівка, в зв'язку з чим з'явився твір.
- ◆ Мінімальна кількість художніх засобів.
- ◆ Про свої почуття поет говорить стримано і виважено.

Даосизм

- Другий напрям у філософії — даосизм.
- Ідеал даоса — злиття з Всесвітом, з природою, у якій присутня вічна істина.
- Це втеча від суспільства і невтручання у природний світ речей.
- Розвиток пейзажної лірики.
- Популярні теми – самотність, сум, усамітнення в горах, мовчання, злиття людини і природи

Поезія Китаю

• *В Середні віки в Китаї вважали, що земля тримається на трьох китах, а література-- на трьох поетах:*

• *Лі Бо, Ван Вей, Ду Фу*

Лі Бо (701-762)

- У 18 років мріяв стати ченцем-відлюдником.
- У 19 років став народним лицарем, який грабував багатих і допомагав бідним.
- У 21 живе високо в горах
- У 25 років вирушає в шістнадцятирічні мандри
- Отримав звання академіка, був оточений шаною і почестями імператора, але “мав кістку гордості у хребті”
- Був засланий як державний злочинець, позбавлений “тіні, імені” й “оголошений нічим”

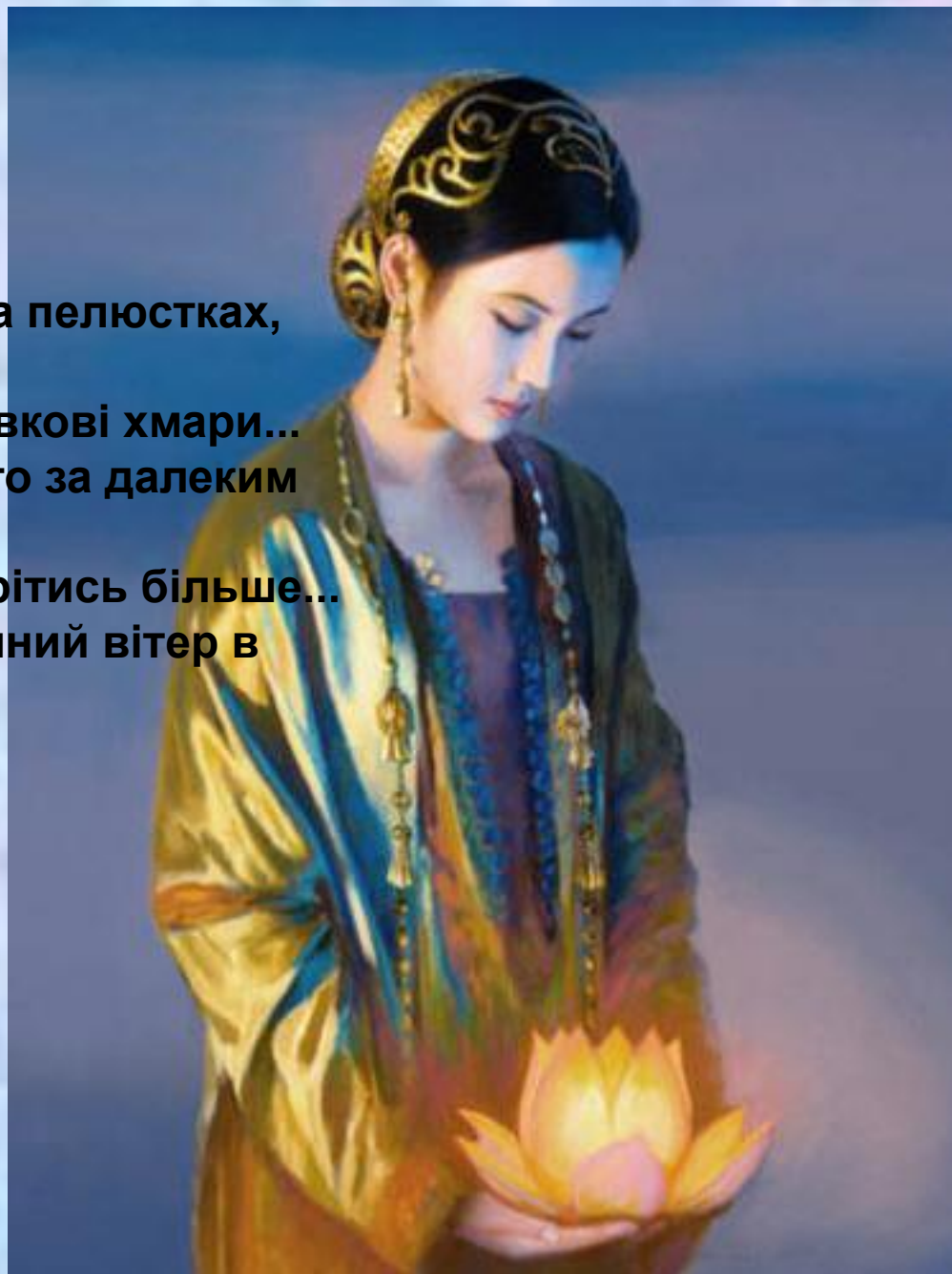

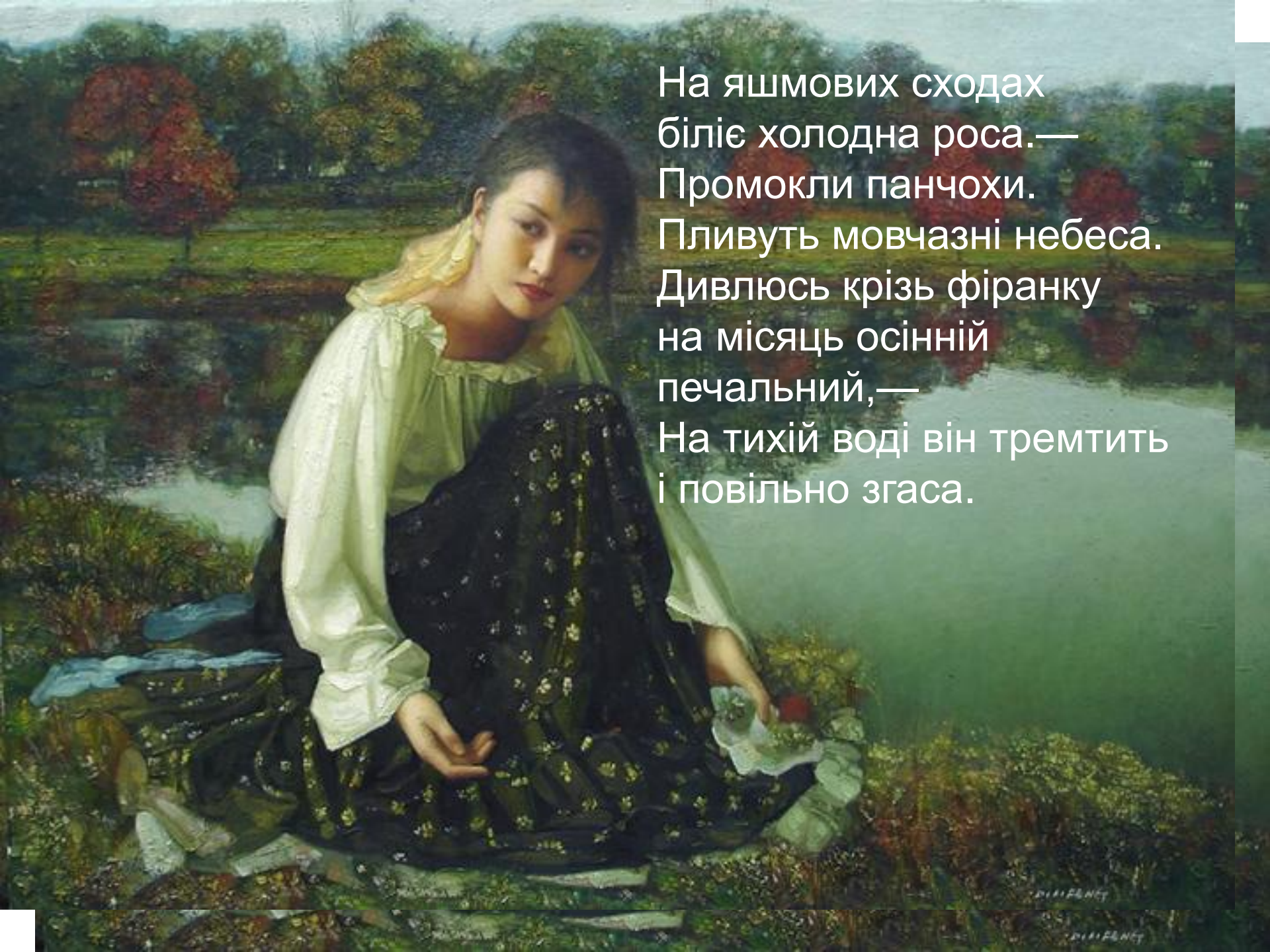
Мене спитали, в чому
смысл мого життя у
горах.

Я усміхнувся і
промовчав,
ну що тут говорити!
З дерев опалі пелюстки
Пливуть у далечі-
безвісті—

В новий, у зовсім інший
світ, байдужі до
людського!

Входжу в річку, грає осіння вода...
люблю свіжість цих лілій...
зриваю квіти, граюсь перлинами на пелюстках,
хвилюється заводь...
дивна ця година... громадяться шовкові хмари...
хотів би подарувати це все тому, хто за далеким
небокраєм;
з тим, про кого думаю, нам не зустрінись більше...
в горі й надії дивлюся туди... північний вітер в
обличчя.

На яшмових сходах
біліє холодна роса.—
Промокли панчохи.
Пливуть мовчазні небеса.
Дивлюсь крізь фіранку
на місяць осінній
печальний,—
На тихій воді він тремтить
і повільно згаса.

Печаль на яшмовому ганку

- Глибокої ночі вона бовваніє на яшмовім ганку у пишній росі.
- Роса холодить, і панчішки промокли— байдуже!
- В оселю вернулася згодом, фіранки прозорі спустила, крізь них
- З далекого неба лиш місяць ясний осяває її лик невеселий.

Ду Фу (712-770)

Отримав класичну китайську освіту

Був переконаним конфуціанцем

Вчився мислити самостійно

8 років мандрував країною

Не склав імперський іспит на державного службовця

Зустрічався з Лі Бо, яким захоплювався

Жив бідно, від голоду помер його маленький син

Був радником імператора, прагнучи “творити добро, виправляючи зло”

Все життя прагнув повернутися додому на північ

Мандрував і жив у джонці, в якій і помер

Тривожно гримлять барабани — вже люди не ходять;
Це осінь, і чується втомлена пісня гусей...
А ніч розсипає дзвінкої роси білі води;
А в ріднім краю місяць світло ясніше несе.
І брат мій далеко, розлучені ми — чи навіки?
Ніхто не пита, чи помер я давно, чи живу;
Я довго не маю листів, а послав їх без ліку, —
Пожежі війни все палають вві сні й наяву...

Самотній лелека

Самотній лелека не
напоїть дзьоба,
Летить, кричить, голос
нагадує ключ.
Хто пожаліє цю самотню
суцільну тінь?
Розгубилися в десятках
важких хмар..
Погляд зривається і ніби
щось бачить...
Смутку багато — і ніби
чує..
Польові круки не
продовжують нитки
думок,
а теж кричать і
метушаться безладною
зграєю

Дикі гуси
летіли за тисячі лі,
Та на північ
вони повертаються знову.
їм байдуже, чому
тут зостануться в далекій землі.
Вже злітають вони,
і у путь вирушають сувору.
Як їх мало
залишилося на мілині.
Лиш перегук
Пронизливий чути в долині.
Люба, вигадки то, безнадійні,
сумні —
Не несуть вони лист,
небилицям не вірю я нині.

У човні

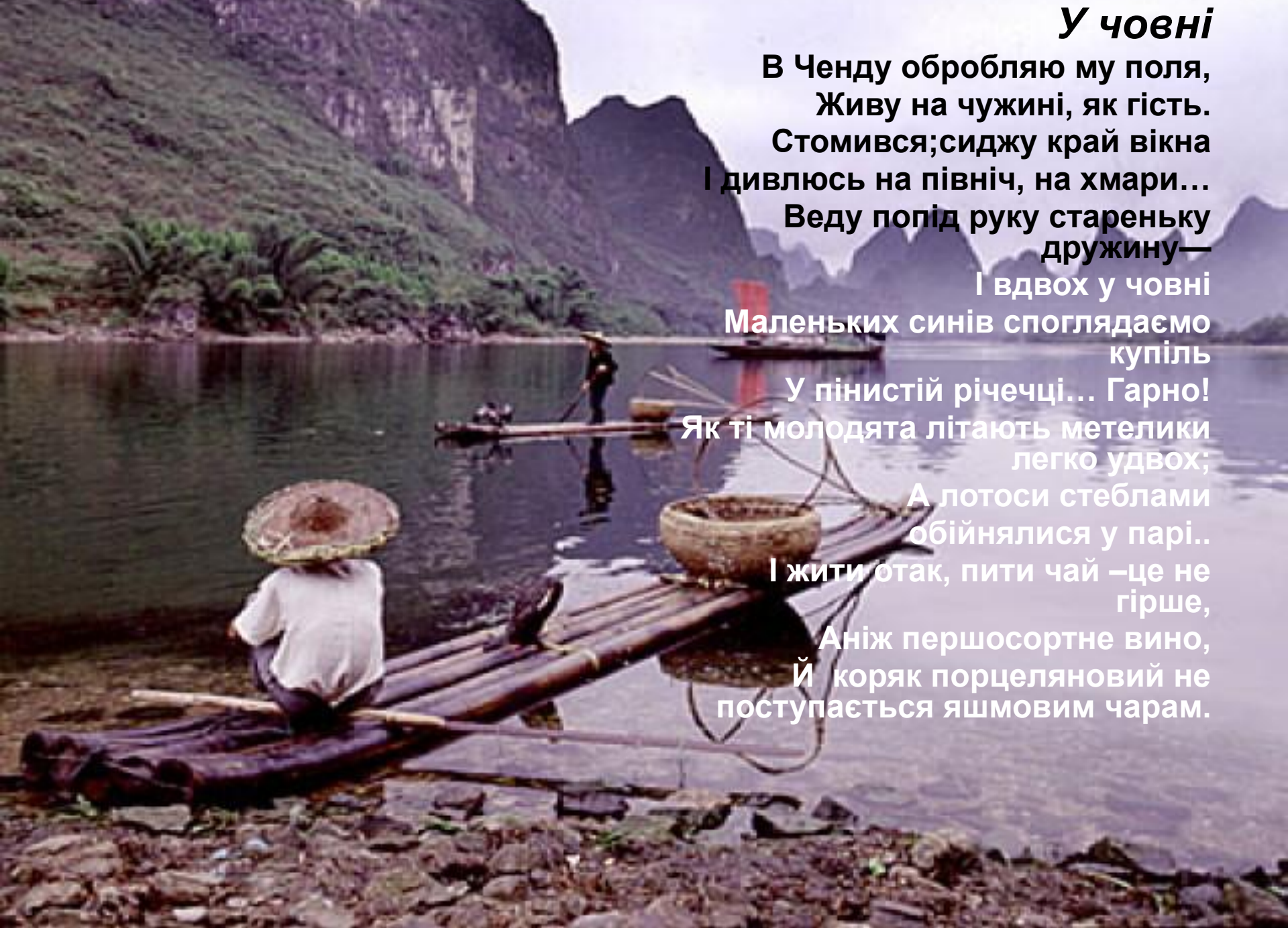
В Ченду обробляю му поля,
Живу на чужині, як гість.
Стомився; сиджу край вікна
І дивлюсь на північ, на хмари...
Веду попід руку стареньку
дружину—

І вдвох у човні
Маленьких синів споглядаємо
купіль

У пінистій річечці... Гарно!
Як ті молодята літають метелики
легко удвох;

А лотоси стеблами
обійнялися у парі..
І жити отак, пити чай — це не
гірше,

Аніж першосортне вино,
Й коряк порцеляновий не
поступається яшмовим чарам.

Розмісти вірш
Лі Бо або Ду
Фу, який тобі
подобається